

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 314/2021

30.03.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Милана Павловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 1389/14 од 24.09.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1 203/20 од 09.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 1389/14 од 24.09.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1 203/20 од 09.11.2020. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, коју ће окривљени издржати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, те је одређено да ће суд, ако окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка сходно члану 264. ЗКП, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, сходно члану 262. ЗКП. Оштећени ББ је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку у смислу члана 258. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 203/20 од 09.11.2020. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, па је првостепена пресуда преиначена у погледу одлуке о казни, тако што другостепени суд окривљеног због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим

првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од четири месеца, коју ће окривљени издржати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, док је жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена као неоснована, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Павловић, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажном пресудом повређен закон из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, јер је на главном претресу учествовао судија који се морао изузети са образложењем да је бранилац окривљеног на главном претресу одржаном дана 24.09.2019. године, поднео захтев за изузеће поступајуће судије у смислу члана 37. став 2. ЗКП, из разлога што сумња у њену непристрасност, јер није дозволила извођење доказа које је одбрана предложила, и захтев за изузеће одбацила као недозвољен, иако за то није имала законско овлашћење, имајући у виду одредбу члана 41. став 3. ЗКП, којом је предвиђено да када је поступљено супротно члану 39. став 3. и 5. ЗКП, решење о одбацивању захтева за изузеће доноси председник суда, истовремено наводећи да нису били испуњени услови из члана 39. став 3. и 5. ЗКП за одбацивање захтева.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Наиме, према одредби члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети.

Одредбама члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, предвиђене су ситуације у којима се судија или судија поротник мора изузети од вршења судијске дужности у одређеном предмету, због неког одређеног односа и повезаности судије са учесницима поступка или са предметом.

Из наведених законских одредби произлази да се о апсолутно битној повреди одредаба кривичног поступка о којој је реч и на коју се бранилац окривљеног позива у поднетом захтеву, може говорити само, уколико се ради о учествовању у суђењу, односно на главном претресу у првостепеном поступку или о одлучивању у поступку по редовном или ванредном правном средству, судије који се мора обавезно изузети из разлога прописаних у члану 37. став 1. ЗКП.

У конкретном случају, бранилац окривљеног у поднетом захтеву не указује на неку од наведених процесних ситуација прописаних одредбама члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, које представљају законом прописане разлоге за обавезно изузеће судије од вршења судијске дужности у одређеном предмету, већ само указује на постојање околности везаних за управљање поступком – одбијање доказних предлога одбране које, по ставу браниоца, изазивају сумњу у непристрасност поступајућег судије у првостепеном поступку, сходно члану 37. став 2. ЗКП, а што није основ за обавезно изузеће судије од вршења судијске дужности, па имајући притом у виду да се битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП односи само на разлоге везане за обавезно изузеће судије, када се судија мора изузети од судијске дужности у одређеном предмету, то, по налажењу овога суда, у конкретном случају није учињена ова повреда закона.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одбио као неосноване наводе захтева браниоца којима се указује да је побијаном правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Осталим наводима захтева у овом делу којима се истиче да поступајући судија није имао законско овлашћење за одбацивање захтева за изузеће и да за такву одлуку нису били испуњени законски услови из члана 39. став 3. и 5. ЗКП, бранилац окривљеног, по налажењу овог суда указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 41. став 4. ЗКП.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је критичном приликом оштећени први физички напао сведока ВВ, услед чега је он пао са столице и није могао да се брани, па је окривљени, са осталим сведоцима пришао оштећеном кога су рукама одгуривали како би га раздвојили од ВВ, након чега је оштећени пао, тако да је, према ставу одбране, поступање окривљеног било усмерено на отклањање истовремене нескривљене опасности по сведока ВВ. Следствено изнетом, бранилац изводи закључак да је окривљени поступао у крајњој нужди и да је стога суд био у обавези да га применом члана 20. став 1. КЗ ослободи од оптужбе.

Околности наведене у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног је изнео и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Виши суд у Нишу је у својој пресуди Кж1 203/20 од 09.11.2020. године, нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези у образложењу пресуде на страни 4. у трећем ставу и на страни 5, у првом ставу дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Поред тога, бранилац, у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је првостепени суд супротно одредби члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, прихватио само доказне предлоге јавног тужиоца, али не и одбране и с тим у вези наводи да је бранилац у уводном излагању предложио извођење доказа саслушањем у својству сведока ГГ, радиолога КЦ Ниш, у погледу одлучне чињенице да ли је извршено „ЦТ снимање оштећеног“ имајући у виду да је оштећени доставио суду фалсификовану медицинску документацију која није заведена у КЦ Ниш, због чега је одбрана предлагала и да се од те здравствене установе прибави извештај на околност да ли је

оштећени у критичном периоду подвргнут некој хируршкој интервенцији које доказе првостепени суд је одбио да изведе, чиме је повређено право окривљеног на одбрану.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима у суштини оспорава чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених у редовном поступку.

Према наводима захтева браниоца окривљеног, изрека пресуде је неразумљива, јер у истој није означен мотив окривљеног за предузимање противправних радњи нити се види разлог због чега је дошло до физичког контакта између одређених лица, који недостатак пресуде је прописан као повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, те се указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер су разлози о одлучним чињеницама неразумљиви.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 41. став 4. ЗКП, члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оцењује као недозвољен.

Бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости као разлог подношења истог истиче и повреду права окривљеног да износи доказе у своју корист, садржаног у одредби члана 33. став 5. Устава РС.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1) а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Како се у захтеву у односу на повреду људског права окривљеног (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП), не истиче да је та повреда утврђена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права, нити је таква одлука приложена уз захтев, то захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у односу на наведену повреду нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић